

Arrest

nr. 98 472 van 7 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 maart 2013 .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 maart om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaten KALI en PETIT die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat DUBOIS, loco advocaat MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 31 januari 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

- 1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding stelt, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker eerder reeds een asielaanvraag indiende in Polen.
- 1.3. Op 8 februari 2013 verzoekt de gemachtigde van de Staatssecretaris de Poolse overheden om de terugname van verzoekster.
- 1.4. Dit verzoek werd afgewezen. De Poolse overheden deelden mee dat verzoekster op 11 januari 2013 het grondgebied van de Lidstaten binnenkwam met gebruik een door de Zweedse overheden verstrekt visum met nummer (xxx).
- 1.5. Op 18 februari 2013 werd een overnameverzoek gericht aan de bevoegde Zweedse instanties die op 22 februari 2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemden met het terugnameverzoek.
- 1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 maart 2013 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze beslissing aan verzoekster op 6 maart 2013 werd betekend.
- 1.8. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S.T.

(...)

*van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar twee minderjarige zonen vroegen op 31.01.2013 asiel. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 17.04.2007 asiel vroeg in Polen. Op 08.02.2013 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties, die op 15.02.2013 ons verzoek afwezen omdat de betrokkene op 25.07.2007 vanuit Polen terugkeerde naar de Russische Federatie. De Poolse instanties deelden mee dat de betrokkene op 11.01.2013 het grondgebied van de Lidstaten binnenkwam via de grenspost Jagodzin (Polen) met gebruik van een door de Zweedse instanties verstrekt visum met nummer xxx.

De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor op 04.02.2013 dat ze op 09.01.2013 vanuit Tsjetsjenië naar Dagestan ging. Vandaar zou de betrokkene op 28.01.2013 met een minibus zijn vertrokken met bestemming België. Ze stelde niet te weten via welke landen de reis, die door haar broers zou zijn geregeld, verliep en reisde naar eigen zeggen zonder paspoort. Ze kwam naar eigen zeggen op 31.01.2013 in België aan.

Op 18.02.2013 werd een overnameverzoek gericht aan de bevoegde Zweedse instanties, die op 22.02.2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene en haar kinderen en met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor d.d. 04.02.2013 stelde de betrokkene geen specifieke reden te hebben voor haar keuze om asiel te vragen in België. Op 01.03.2013 werd de betrokkene tijdens een bijkomend verhoor geconfronteerd met de via de Poolse instanties verkregen informatie. De betrokkene herhaalde dat ze zonder paspoort naar België reisde en enkel in bezit was van haar geboorteakte. Ze voegde toe dat haar broers, die haar reis zouden hebben geregeld, misschien zorgden voor reisdocumenten. Zijzelf vroeg naar eigen zeggen geen reispaspoort en geen visum bij de Zweedse consulaire diensten aan. Tijdens het bijkomende verhoor d.d. 01.03.2013 werd aan de betrokkene gevraagd of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene bracht geen redenen aan, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen en voegde toe dat ze nooit in Zweden is geweest.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Het aanraden van een Lidstaat door derden of de loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrekken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Zoals reeds vermeld bracht de betrokkene geen redenen aan, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen en stelde ze dat ze nooit in Zweden is geweest. Ze uitte geen vrees ten overstaan van de Zweedse instanties.

Zweden stemde met het akkoord van 22.02.2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Zweedse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling zijn toegelaten te verblijven in Zweden tijdens de duur van de behandeling van haar asielaanvraag en van de door de wetgeving voorziene steun en opvang genieten.

Zweden ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zweden het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zweden is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen en regelgeving als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Zweedse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Zweden kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Zweden onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor op 04.02.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze vermeldde wel dat haar jongste zoon het syndroom van Down heeft. De betrokkene bracht na haar verhoor echter geen attesten of andere elementen aan, die

aanleiding zouden geven om te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht van de betrokkene of van haar kinderen aan Zweden zouden verhinderen of dat de betrokkene of haar kinderen door gezondheidsredenen bij overdracht risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM. De betrokkene en haar kinderen zullen in Zweden in hun hoedanigheid van kandidaat-vluchtelingen de nodige zorgen verkrijgen.

Een overdracht aan Zweden kan door onze diensten worden georganiseerd. De Zweedse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zweedse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikel 9(2) van Verordening 343/2003

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse instanties.”

2. Over de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Met toepassing van artikel 39/82, §§ 1 en 2 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530). Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en – op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.2.2.1. Verzoekster doet met betrekking tot deze voorwaarde gelden dat zij "*niet in staat is om te bewegen met haar kinderen*". Een van de kinderen lijdt aan trisomie 21 en wordt medisch ondersteund. Een afspraak werd ingesteld voor een medisch rapport op 28 mei 2013, terwijl de bestreden beslissing stelt dat verzoekster tegen 8 maart 2013 het Belgisch grondgebied dient te verlaten aan te bieden bij de Zweedse asielinstanties.

2.2.2.2. De bestreden beslissingen gaan niet gepaard met een dwangmaatregel. Er werd geen repatriëring voorzien. Evenmin werd een beslissing tot vasthouding genomen. De loutere verwijzing naar het bevel volstaat niet om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen. De loutere vrees dat het bestreden bevel op ieder ogenblik kan uitgevoerd worden bevat niet het bewijs dat over een schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten volgens de gewone schorsingsprocedure slechts uitspraak zal worden gedaan nadat de verzoekster daadwerkelijk verwijderd is.

Het bewijs van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering werd niet geleverd. Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen. De Raad wijst verzoekster op artikel 39/82, § 1, lid 5 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart twee duizend dertien door:

mevr. M. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. JACOBS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. JACOBS

M. MAES